מתוך שלא היתרתה לו אלא על ידי קימוף

זכור הוא אמר ליה אביי תינח קצירה מחינה

והרקדה מאי איכא למימר הא לא קשיא

מחינה בריחיא דידא הרקדה על גבי נפה בית

השלחין דשריא קצירה דתנן "קוצרין בית

השלחין שבעמקים אבל לא גודשין מאי איכא

למימר אלא אמר אביי חדש בדיל מיניה חמץ

לא בדיל מיניה אמר רבא דר' יהודה אדר^י

יהודה קשיא דרבנן אדרבנן לא קשיא אלא

אמר רבא דר' יהודה אדר' יהודה לא קשיא

כדשנינן דרבנן אדרבנן לא קשיא הוא עצמו

מחזר עליו לשורפו מיכל אכיל מיניה רב אשי

אמר דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא

קמח קלי תנן והא דרב אשים ברותא היא

תינח מקלי ואילך עד קלי מאי איכא למימר

וכי תימא הכא נמי ע"י קימוף יוכדרבה בית

השלחין דשריא קצירה מאי איכא למימר אלא

הא דרב אשי 🌣 ברותא היא: מתני' ימשקרב

אהעומר הותר 16 חדש מיד יהרחוקים מותרין

מחצות היום ולהלן יימשחרב בהמ"ק בהתקין ר'

יוחנן בן זכאי שיהא יום הגף כולו אסור אמר

ר' יהודה והלא מן התורה הוא אסור שנאמר

יעד עצם היום הזה מפני מה הרחוקים מותרין

מחצות היום ולהלן מפני שהן יודעין שאין

ב"ד מתעצלין בו: גמ' רב ושמואל דאמרי

תרוייהו בזמן שבית המקדש קיים עומר מתיר

בזמן שאין בית המקדש קיים האיר מזרח

מתיר מאי מעמא תרי קראי כתיבי כתיב

יעד (יום) הביאכם וכתיב עד עצם היום הזה

הא כיצד כאן בזמן שבית המקדש קיים

כאן בזמן שאין בית המקדש קיים ר'

יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו ייאפילו

בזמן שבית המקדש קיים יו האיר מזרח

מתיר והכתיב עד הביאכם למצוה משקרב

העומר הותר חדש מיד למצוה העומר היה

מתיר במדינה ושתי הלחם במקדש יו למצוה

מה.

מסורת הש"ם

מחוך שלא היחרחה לו. לקצור במגל אלא ע"י קטוף ביד ולא במגל כמו (דברים כג) וקטפת מלילות בידך דקלירה קודם העומר אסורה כדקתני במתני"י) ואסור לקצור לפני העומר: יוכור הוא. דחדש הוא ולא אכיל: טחינה והרקדה מאי. שינוי איכא דליהוי זכור ולא יאכל:

> האיר המורח. הנץ החמה של ט"ו אבל לילו אסור: עד ענס היום. עד מראה היום וקסבר עד ולא עד משקרב העומר. כל : בכלל משום פירכא קמייתי חו הש"ם לרבי לקיש: הומר יוחנן וריש אלמא בעומר חליא מילחא: ומשני למלוה. מלוה להמתין עד שיקרב

בריחים דידם. דן דריחים מתגלגלת ביד ולא בשל מים: קולרין בית השלחים שבעמהים. דכיוו דשדה יבישה היא אי משהו לה לאחר בשולה אזלה לאיבוד. ל"א רעות הן ואין עומר בא מהן ואמריגן בהאי פירקין (דף עא.) ממקום שאתה מביא אי אתה קולר וממהום שאי אתה מביא אתה הוצר ולשון זה עיקר וכן מפורש לקמן [שם] : מכל לא גודשין. לא יעשנו גדיש עד לאחר העומר: סדש בדיל מיניה. שהרי לח

אכל חדש כל השנה: חמן לא בדיל מיניה. כל השנה שהרי אכלו עד הנה הלכך אתי למיכליה: דרבנן אדרבנן לא השיא. בתמיה. דהכא אמרי רבנו שלא ברצון חכמים עושין דגזרינן שמא יאכל והתם אמרי יבדק לאחר המועד דהיינו בתוך הפסח: קמח קלי חנן. דאין ראויין לאכילה. (קמח)לי כעין קמח שלנו (א) ה] קמח מ) הבא מתבואה שנתייבשה בתנור: עד קלי מאי איכא למימר. כגון בשעת קלירה דרחוי לחוכלו: בותבר' הרחוקים. שחינן יודעים אם עדיין קרב ין מותרין מחלות היום ולהלן כדתני טעמא לקמן: שיהא יום הנף. יום ט"ו שבו מניפין את העומר כולו אסור לאכול חדש: א"ר יהודה. לתנא דמתני׳ וכי רבן יוחנן התקין: והלא מן התורה אסור ון שנאמר עד ענס. ובומן שאין בית המקדש קיים משתעי קרא כדמוקי בגמ': מפני מה אמרו. בין לר' מאיר ובין לר' יהודה דאפי' ר' יהודה מודה דבומן שיש עומר עומר מתיר דכתיב (ויקרא כג) עד (יום) הביאכם: גמ'

א) לקמן עלה, כ) נעמ"ש עה"ג בב"מ ט. פירוש הערוךן, ג) נ"א בדומל, ד) נפספוים יא. אימי כדרבאן, ה) נ"א בדומל, ו) שירובין לב, ו) שירובין שם. טוכה מל. ר"ה ל. א) דיה שם: סוכה שם. ט) לעיל ה.. י) ולחמו ע.ז. כ) ל"ל זכור הוא את איסונ ען, כ) צ"י זכור הוא את איסור החל את איסור החדש אל אפיל ביית, ל) צ"יל קות החדש אל אפיל ביית, ל) צ"יל קות בעוד החדשה מנור ב"יק, מ) נ"יא שנחייבשה מתור. צ"יק, מ) נ"יא קלי, נ) וע"ע תוכן פסחים י: ד"יהו אסן, ס) צ"יל ואתי שפיר האיסור בשני הד" אל חני ביות העתקים כרי. צ"יק, ב" ע) צ"יל דומתוקום שאתה מביא איסור ב" צ"יק. אותה אישור אותה מביא איסור ב" צ"יק. אותה אישור אותה מביא צ"יה בייצר צ"יה אותה אישור אותה בייצר צ"יה אותה אישור אותה בייצר צ"יה אותה אישור אישור אותה בייצר צ"יה אותה אישור אותה בייצר צ"יה אותה אישור א אתה קולר. ל"ק, כ) נועי' לעיל ה: שכתבו דאפילו עשה ליכא אלא מלוה בעלמה ע"שן, ל) ול"ל למה לפניתו של, לא להי דרחין, קל [עיל ה: ד"ה האיר דכי לפיכך נראה דאינו אלא מצוה מן המובחר בעלמא וכר"ן, תורה אור השלם

 וְלֶחֶם וְקֶלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזָּה עַד הַבִּיאֲכֶם אֶת קְרְבַּן אֱלֹהיכֶם חָקַת עוֹלָם לְדֹרֹתַיכֶם בְּכל ויקרא כג יד משבתיכם:

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה קמח וכו' דקמח הבא וכו' בתנור הוא הס"ד:

רבינו גרשום

למיכל מיניה: מתוך שלא היתרתה לו לקצור לפני העומר כדרכו במגל אלא ע"י קיטוף זכור הוא ולא אתי למיכל: זכור הוא ולא אתי למיכל:
תינח קצירה מיגו דאיכא שינוי
בקיטוף זכור הוא: על גבי
נפה. שלא כדרכה בשינוי: בית
השלחין. שדה יבשה דשריא
קצירה כדרכה לפני העומר
כדי שלא תפסיד התבואה מפני
"בדי שלא השירה בשריא בידי של הידי אומרי שהיא יבישה הרבה והרוח מפילה: מאי איכא למימר. דליכא שינוי: חדש בדיל מיניה דליתיה עד השתא זכור הוא אבל חמץ דלא בדיל מיניה עד השתא גזר: דר' יהודה אדר' השתא גדו: דר' יהודה אדר'
יהודה לא קשיא הכא בחדש
אמאי לא גדו דלמא אתי
למיכל מיניה דמוציאין שוקי
ירושלים מלאה קמח וקלי תנן
דקמח לאו בר אכילה הוא
דקלי כיון שמהובחב הוא באש
ווי יוווי שמהובחב הוא באש נתקשה ואינו ראוי לאכילה . הכי. ואית ספרים דכתיב בהו הכי. זאת ספרים דכתים בהו קמח קלי קמה העשוי מן קמח קלי מולה בעי למימר וקלי דסברי דקלי ראוי לאכילה מיקרא: עד קלי מאי איכא למימר כלומר קודם שיבא למיד קלי וקמה איכא למיחש דלמא אחי למיכל בשעת קצירה וטחינה: יום הנף היינו שמניפין בו העומר יום סייו: עד עצם דעו בכלל ביי סייו: עד עצם דעו בכלל ביי סייו: עד עצם רועד בכלל ביי : ט״ז: עד עצם עד ועד בכלל שאין ב״ד של כהנים מתעצלין . שלא יקריבוהו קודם חצות

שימה מקובצת

1) החדש: 3) האיר המזרח מתיר. והא דתנן אין מביאין מנחות קודם העומר ולא מצי לשנויי למצוה דהא תנן ואם הביא פסול (אלמא) [אלא די"ל] קודם לעומר דמתני׳ ר״ל בט״ו או בי״ד (או) [אבל] בט״ז שרי: ג] למצוה. צ״ל דאפילו עשה ון למצוה. ציל דאפילו נשה ליכא דהא פריך בסנוך משום מצוה ליקום ולגזור ובפ"ק נדיורים) איכא דגורינן אפילו גבי איסור דרבנן גבי ביצה: די איסור דרבנן גבי ביצה: שלנו. קלי קמח: ו) קרב העומר: ון אסרו. בוסן שאין המ"ק ק"ם שאי עד עצם ועד תול בכלל משתעי קרא: שכסקדש: ון שנכסקים. אל

שבמקדש: ין שבעמקים. אבל עמקים דבעל מותר ואינו כן דתנן במס׳ בכורים אין מביאין מדקלים שבהרים ולא מפירות שבעמקים אלמא כל עמקים אסורי׳ להביא נפקים דבעל מחור ואינו כך דונן במטי בכורי הייח שין מביאין מדקלים שבהריה ולג מפירות שבנמקים אימטא בעמקים אומרי לדביא ואיכ הקיל ממאי לא קא חשיב נמי נמקים בהרי הייח ביאין מביאל לקמן ויילי דונוג חישיר. והימה הבריי כוגא קוצרים מותו בב"א ומאי בימטא משום דכתיב ראשית קצירנם שקצירנם שוה מי שקוצרים אותו בב"א ציא ביה השלחים שבעמקים שאין קוצרים אותו בב"א שאין בישולו שוה רפעמים שבמקום זה מבושל קודם לזה ולמה לי האי טעמא תיפוק ליה משום דרשא רתרי קראי דמייתי לקמן וייל דרשא דת"כ אינו אלא אסמכתא לשריותא דשלחים דוראי מדאוריי ממקום שאי אתה מביא וכרי מיוהו גזרו רבנן דלמא אתי למיכל מיניה ובשלחים לא גזרו משום פסידא ואסמכת א

בקונטרס וקשה אמאי שני בלישנא דרבי יהודה קרי ליה שעת הביעור לשעה ששית ורבנן קרו ליה מועד לכך נראה דמועד ממש קאמר חוך ימי הפסח י: קוצרים בית השלחים ושל בית העמקים. פירט בקונטרס רעות הן ואין עומר בא מהן ואמרינן בהאי פירקא ממקום

שאתה מביא אי אתה קולר וממקום שאי אתה מביא אתה קולר ול"ל דכיון דלכתחילה לא יביא אף על גב דאם הביא כשר ממקום שאי אתה מביא קרינא ביה דהא בית השלחים אם הביא כשר כדתנן בפרק כל הקרבנות (לחמן דף פה.) אין מביאין לא מבית הזבלים ולא מבית השלחים ולא מבית האילן ואם הביא כשר ותימה דהכא לא חשיב בית הזבלים ובית האילן ובזה יש לתרן דהני פסידי אי לא קצרי להו ושרו רבנן אבל הנהו לא פסדי אי משהו להו עד לאחר העומר ואחמור בהו רבנן כי היכי דאחמור הכא בגדישה אבל אכתי קשה אמאי לא חשיב [התם] בית העמקים ואית דגרסי הכא בית השלחים שבעמקים י] דההוא אם הביא פסול דאיכא תרתי ולא קרינא ביה ממקום שאתה מביא אבל היכא דאם הביא כשר אף על גב דלכתחילה לא יביא ממקום שאתה מביא הוא ואסור לקצור וכן מוכח בתוספתא (פ"י) דקתני אע"פ שאמרו אין קולרין מבית השלחין שבהרים ומבית הבעל שבעמקים אבל קולרים מפני הנטיעות שבו מי והא דלא תני בית העמקים בפרק כל הקרבנות (ג"ו שם) דבית העמקים דלאו בית השלחין פירות טובים הן ולכתחילה יביא וקלת תימה לפירוש זה דלא מישתמיט תנא בשום מקום וליתני בית השלחין שבעמקים לא יביא ואם הביא פסול ועוד תיתה דבת"כ דרשינן וקלרתם את קלירה שתהא תחילה לכל הנקלרים יכול אף של בית השלחים ושל בית העמקים כו' ת"ל קצירכם של כולכם אמרתי ולא של בית השלחים ושל בית העמקים והשתא למה לן ההיא דרשא הוה ליה למימר מטעמא ש דממקום שאי אתה מביא אתה קולר ונראה לפרש דודאי גרסינן בכ"מ בית השלחים שבעמקים כאן ובת"כ

ובית השלחים ובית הזבלים ובית

העומר אבל בלאו לא עבר: והמנן במתני (ע"ב) **העומר מחיר**. חדש האילן מדאורייתא שרו דכיון דלכתחילה לא יביא לאו ממקום שאתה במדינה לאוכלו ושתי הלחם שבעלרת מתירין חדש במקדש מביא הוא אלא מדרבנן אסירי ואסמכוה אקרא דכתיב בת"כ אבל להביא מנחות בן מן החדש אלמא בעומר חליא מילחא: בית השלחים שבעמקים דאיכא הפסד גדול יותר מדאי לא העמידו חכמים דבריהם לפי שממהרים ביותר להתבשל לפני האחרים ולהפסד

משחרב

והתנן מרובה חששו והיינו דקאמר במ"כ קצירכם של כולכם אמרתי כלומר אותו שרגיל להיות נקלר בזמן שהכל קולרין ומיהו עדיין קשה דהיכי מצינא למימר דלא אשיב בית העמקים בהדי לא יביאם משום דפירות טובים הם הא מנן בפ"ק דביכורים ומייתי לה במקום שנהגו (פסחים נג.) ולקמן בפ" כל הקרבנות (דף פד.) אין מביאין ביכורים חוץ מז' המינין ולא מדקלים שבהרים ולא מפירות שבעמקים ומדלא חזו לביכורים כ"ש למנחות דלגבוה ושמא שאני ביכורים דכתיב (דברים כו) אשר תביא מארצך דמשמע משבחה של ארץ ישראל ומהשמא אי לאו ההיא דמוספחא אין לחוש אי גרסי׳ של בית השלחים ושל בית העתקים וחד טעמא לתרוייהו ומיהו לא יתכן דלא משום מובחר קרי ליה שבחה לקמן בפ׳ כל קרבנות אלא אז׳ המינין קאי דמשתבם בהו קרא (דברים ח) ארץ חטה ובתוספתא דריש מדכתיב מבחר נדריכם ואי הוה אמרי׳ דבית העמקים אם הביא פסול הוה ניחא הא דלא תני להו בהדי הנהו דלא יביא דהתם אם הביא כשר אי נמי אפילו לכתחילה כשר לשאר מנחות ודווקא לעומר הוא דפסול אפי בדיעבד מדרשא דמ"כ דבעי תצירכם של כולכם פרט לבית השלחים ובית העמקים שממהרים להתבשל אבל קשה דא"כ הוה ליה לאימויי לקמן אמתניתין דקולרין בית השלחין ובגמ' אמר עלה חניא ר' בנימין אומר כחוב אחד אומר וקלרתה אם קלירה וכתיב ראשית קלירכם הא כילד ממקום שאתה מביא כו' משמע בהדיא דמהתם נפקא לן וההיא דמ"כ אסמכתא: אבר לא גורשין. משום דבגדישה ליכא פסידא אי שבקינא עד אחר העומר והא דשרי ר' יהודה קמח וקלי במחני' משום עולי רגלים החירו וא"ח דבמחני' גזר ר"מ בקמח וקלי דאמר שלא ברצון חכמים ולקמן גבי אנשי יריחו (דף שא.) קאמר ר"מ קולרין ברצון חכמים וי"ל דקצירה שאני משום פסידא כדפרישית וא"ת א"כ מאי קשיא ליה מקנירה אחמן לר' יהודה שאני קנירה דאיכא פסידא וי"ל דכ"ש דאין לגזור במקום מנות ביעור: והא בתיב עד הביאכם דפצוה. משמע דאיכא עשה דאורייתא אלא דליכא לאו והא לי דדחיק משום מצוה ליקו וליגוור אע"ג דאיכא איסורא דאורייתא אין סברא לגוור ולהחמיר כיון דליכא לאו וחימה מי גרע מבילה דאסרינן מהאי טעמא בפ״ק דבילה (דף ה:) דאמר אף מחקנח רבן יוחנן בן זכאי ואילר ביצה אסורה מאי טעמא מהרה יבנה כו' ועוד חימה דאי איכא איסורא דאורייתא היכי משנינן בפ"ק (לעיל דף ה:) טעמא דר"ש בן לקיש דאמר מנחת העומר שקמנה שלא לשמה כשרה דהוי מן המותר לישראל משום דקפבר האיר המורח מחיר מ"מ אסור מדאוריימא 🗜:

לסו"ל אסור בחדש, ובעוד המקדש קיים משקרב העומר היו אוכלין חדש בו ביום כדכתיב (ויקרא כג) עד הביאכם, וכשחרב הבית מוחר מן החורה משהאיר המורח בדאמר יקיים (מקרב העומר כיי חוכנין חדש זו ציום כדכתית (ויקים כג) שד הפיימסה, וכשחרכ הבית מותר מן החורה מסהחיר התורח בדמתה במנחות מקרב המותר של היינו האיר המחורות ומותר להד להיינו את המחורות ומותר להד להוצה להיינו האיר המחורות ומותר להד להוצה של היינו האיר המחורות ומותר להיינו את המחורות ומותר היינו האיר המחורות היינו האיר המחורות היינו האיר המחורות היינו היינו האיר המחורות היינו היינו היינו היינו האיר המחורות היינו היינו

בשיטת

בניסן מחיר החדש דכחיב (ויקרא כג) עד עצם ומחרגמינן עד בכרן, ובכרן היינו מראים היום דכחיב (שמוח כח) חרשיש שוהם ישפה ומחרגמינן כרום. והא כחיב עד הביאכם ומשני למלוח (

לה א ב (מיי' פ"ז מהל' תמידין ומוספין הל' יג) ופ"י מהל' מאכלות אסורות הלכה ב:

מוסף רש"י מתוך שלא הותרתה לו. קצירה כדרך כל השנה אלה בידים קוטפין התלילות מן הקרקע דהא אסור לקצור לפני העומר דכתיב (ויקרא כג) הקיקש היא ושור כקכור לפני העותר דכתיב (ויקרא כג) עותר לחשית קלירכם אל הכהן עותר לחשית קלירכם אל הכהן הוא את אחלה לקלירה, זכור החדש על ידי שינוי התעשה ולא אתי לתוכם הוא אתי התרביד ביני בתרביד טחינה והרקדה. שהכי קמח תנינא דהיה בידים, וכשטחנוהו וסרמידוסו איזה שינוי היה שם דלא ליתי למיתב לפומיה ההיא דלא ליתי למיתב נפונהי. שעתא טחינה. לא היו טוחנין שנתא טחינה א הים אלא שעתח טוריבות. לח שי טומקן אותו ברחים של מים אלא ברחים של יד דהוי שינוי לוכרון (פחחים י"א.). על גבי נפה. (פסחים ייא.), על גבי נפה. ללד תחתון של נפה, הופן הנפה על פניה (שם). אלא הא דתנו. במנחות קולרין נית השלחין כדרך חול קודם לעומר (שם). קוצרין בית השלחין שבעמקים. מפני שמפסידים מהר ועוד דרעות הו ואיו בהם איסור בחצירה קליכה והכמתם ללומל מוחר לקליר וודם לעומר, וכמוב אחד לחומר עומר רלשית קלירכם דמשמע שהוא קודם לכל קליר, הל ילד מתקום שאחה מציל עומר אי אחה קולר קודם לו, ומתקום שאי אחה מציל עומר אי אחה מציל לו, ומתקום שאי אחה מציל עומר אה הוא המציל המני מציל עומר אה הוא המציל המני מציל עומר אה הוא המציל המני מציל החוג ומציל מומר אה הוא ביותו מציל החוג ומציל מציל אחר הוא ביותו מציל ביות ביותו מציל ב עומר אתה קולר, ותנן בפרק כל הקרבנות (לקמן פה.) אין מביאין סולח למנחה לא מבית הזבלין ולא מבית השלחין ולא יהודה במסכת מנחות בפרק ר' ישמעאל (דף עא.) מדקתני סיפא אנשי יריחו קולרין לפני העומר וכו' ולא מיחו בידם חדש בדיל מיניה. שהרי לא הורגלו לאוכלו כל השנה אלא לֹר׳ יהודה, והא דרבנן נמי קשיא דבמתני' לא גזרינן והתם קתני שלא ברצון חכמים דמשמע דגזר ר' מאיר דהוא מבני פלוגמיה דילמא אמי למיכל הוא עצמו מחזר עליו לשורפו. מע"ג דבעלמה גזרינן כדבר שעסוק בו שלה יושיט לפיו, הכה בבדיקת חמן ליכה למיגור דהוה עלמו כל עסקו זה בחמן הינו מלח כל עסקו זה בחמן הינו אלה מחזר עליו לשורפו. אין לך אריבו לאתור בדע מידה בתורה . זכרון לחסור גדול מזה ומיכל זכרון לחסור גדול מזה ומיכל קא אכיל מיניה. בתמיה קמח קלי תבן. ומין אנו ראוין לאכינה מקלי ואילך. נאחר שנחייבש בתנור אין ראוי לאכול עד קלי. בעודו כך בקליום עד קלי. בעודו כך בקליום

כל שעה (פסחים יא.). הרחוקים מותרים מחצות היום, המוקים מורוצלים שאינן יודעין אם עדיין קרב העומר מומרין מחלות היום, אלמא דסמכינן אכהנים שהן שלוחינו ועבדי שליחותייהו